

Tribuna d'opinió

ALBERT J. JOVELL,
col·legiat 24.221. Director
general de la Fundació
Biblioteca Josep Laporte

Les persones esperen de nosaltres, com a professionals, que estem al dia en les nostres competències i que prenguem les decisions que més els poden beneficiar. En fer això ens constituïm en defensors de la seva salut, individual i col·lectiva. I per honorar aquesta responsabilitat els demanem que ens deixin organitzar-nos com a professió i que ens facilitin les condicions que afavoreixen l'actualització de les nostres habilitats i els nostres coneixements i el millor exercici de les nostres activitats professionals

Ser metge al segle XXI El futur de la professió mèdica

Benvolgut company, la nostra estimada professió s'enfronta a nous reptes i noves oportunitats producte d'aquest temps de canvi social que estem vivint. Aquests canvis haurien de ser un bon motiu perquè ens qüestionem què podem fer per millorar com a professionals. Val a dir que els sociòlegs defineixen una professió com un "conjunt d'actituds i compromisos". Més concretament, tot seguint la definició adoptada pel Royal College of Physicians de Londres, la professió constitueix una ocupació basada en el domini d'un conjunt d'habilitats i coneixements que posem al servei dels altres. És per això que hem adquirit un compromís amb les persones per promoure la millor competència, la integritat, la moralitat, l'altruisme i la promoció del bé públic. Aquests compromisos formen part d'un contracte social implícit amb la societat i els malalts, els quals, a canvi, ens atorguen els drets a l'autonomia i al privilegi de l'autoregulació.

El contracte social es fonamenta en la confiança mútua existent entre els metges i els seus pacients. I la confiança és un valor basat en un intercanvi mutu i interessat d'expectatives. Les persones esperen de nosaltres, com a professionals, que estem al dia en les nostres competències i que prenguem les decisions que més els poden beneficiar. En fer això ens constituïm en defensors de la seva salut, individual i col·lectiva. I per honorar aquesta responsabilitat els demanem que ens deixin organitzar-nos com a professió i que ens facilitin les condicions que afavoreixen l'actualització de les nostres habilitats i els nostres coneixements i el millor exercici de les nostres activitats professionals. També assumim el compromís de retre comptes de les nostres accions a la societat. Per assolir les fites d'aquest contracte ens és necessari gaudir de la confiança de la societat. I la confiança dels ciutadans de Catalunya amb els seus metges és molt alta

Aquest nou contracte s'ha de desenvolupar mitjançant un professionalisme basat en els pacients que s'ensenyi a les facultats de medicina, que promogui una actualització dels codis deontològics vigents i que afavoreixi l'avaluació de la competència professional mitjançant processos periòdics de certificació

segons l'estudi *Confiança en el sistema sanitari*, fet per la Universitat de Harvard i la Fundació Biblioteca Josep Laporte a Catalunya, sobre una mostra de 1.000 ciutadans catalans, amb la col·laboració del Departament de Salut i de Sanofi-Aventis. Comparant amb altres professions no sanitàries, els catalans expressen els seus nivells més alts de confiança en els metges d'atenció primària i en els metges d'hospital. Tanmateix, els catalans esperen obtenir una atenció sanitària de gran qualitat. Així, la ciutadania vol més metges i disposar d'una visita mèdica més llarga, entre d'altres demandes que també nosaltres tenim quan estem malalts.

Els reptes de la professió

Queda clar, benvolgut amic, que les dades assenyalen la necessitat d'iniciar una reflexió col·lectiva sobre com volem créixer com a professió per mantenir aquesta elevada confiança social i satisfer aquestes noves expectatives que la societat té posades en nosaltres. Aquests són els reptes de la professió avui: aprendre del passat, consolidar la confiança obtinguda i millorar les nostres competències. I per enfrontar-se a aquests reptes hem de saber prevenir certes *maldies* professionals. Entre aquestes podem incloure l'autocomplaença o fals cofoisme, l'ambigüitat terapèutica i la ignorància >>